

formu potud, že přiznává do vlastnictví pozemky v § tom jmenované, jsou-li tu zákonné podmínky. Ustanovení § 29 cit. zákona přiznává pachtýři také právo, že může žádati, by mu vlastník pozemků ponechal na místě do vlastnictví nadále v pachtu za týchž podmínek na dobu nejméně 6 let. Znění toto, zvláště slovo »také« svědčí o tom, že zákon ponechává požadovateli úplně na vůli, by se rozhodl pro to neb ono. Poněvadž pak v zákoně není výslovně uvedeno, že rozhodnutí jednou učiněné má za následek ztrátu možnosti uplatňovati druhý nárok, nutno za to míti, že v těch případech, kde nestala se dohoda dle § 15 cit. zákona, může požadovatel původní svůj úmysl, žádal-li o pacht, změnit a žádati o přiznání pachtovaných pozemků do vlastnictví, to tím spíše, pak-li při svém prvním výslechu u soudu prohlásil, že trvá na přiřknutí požadovaného pozemku do vlastnictví.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dlužno dáti za pravdu rekursnímu soudu, arci podstatně z důvodů jiných. Dle § 1 odstavec první požad. zák. ze dne 27. května 1919 čís. 318 sb. z. a n., jest pachtýř oprávněn žádati, aby mu pozemek postoupen byl do vlastnictví, aneb aby mu ponechán byl dále v pachtu, musí se tedy pachtýř vysloviti, které právo uplatňuje, a kdyby přihláška se o tom nevyslovovala, musí mu uloženo býti doplnění. Rozhodl-li se a vyslovil pro právo jedno, neplyne z toho ještě nikterak, že se druhého práva vzdal, ale ovšem může, poněvadž nejde o pouhou opravu přihlášky, nýbrž o jiný nárok a tudíž o jinou přihlášku, uplatnití toto druhé právo proti vůli vlastníka toliko tak, že přihlášku naň podá v zákonité lhůtě. V tomto případě zněla původní přihláška sice na další 50letý pacht, avšak v protokole ze dne 3. července 1920 žádal přihlašovatel za postoupení pozemku do vlastnictví. Tato přihláška jest vzhledem k předpisům čl. III. novely ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n., včasná a nemůže býti pro opožděnost zamítnuta. Ježto pak již stížnost k rekursnímu soudu žádné jiné námitky proti přiřčení vlastnického nároku neuplatňovala, než že požadovatel původně žádal pouze 50letý pacht, a tato námitka jest, jak shora dovedeno, bezpodstatná, právem rekursní soud usnesení prvního soudce nárok přiznávající potvrdil. Doložiti dlužno, že ostatní námitky vlastníka, týkající se náležitosti zákonné doby, již první soudce za bezdůvodné uznal a v tom směru jeho rozhodnutí ani v stížnosti na rekursní soud již napadnuto nebylo: z toho jde, že nějaké další řízení ohledně přihlášky na postup do vlastnictví ve smyslu čl. III. odst. (4) neb (5) cit. nov. jest úplně bezpředmětné a netřeba je zaváděti.

Čís. 1516.

Vyrovňovací řízení (cís. nařízení ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.).

K rekursu do schválení narovnání oprávněn jest i věřitel, jenž své pohledávky nepřihlásil.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, R I 214/22)

Do usnesení vyrovnávacího soudu, jímž bylo vyrovnání potvrzeno, vznesl stížnost věřitel, jenž své pohledávky k vyrovnávacímu řízení nepřihlásil. Rekursní soud vyhověl částečně stížnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vyrovnávacího dlužníka a uvedl v otázce, o níž tu jde,

v d ů v o d e c h:

Mylným jest názor, že firma G. nebyla legitimována k rekursu do usnesení krajského soudu, stvrzujícího narovnání. § 53 odstavec první vyrovn. řádu, jehož se stěžovatel dovolává, předpokládá, že vyrovnání bylo právoplatně schváleno, a stanoví účinky z toho vyplývající pro všechny věřitele, nelze jím však doplniti předpis § 52 téhož nař. § 4 odstavec šestý, předpisující vyzvání, by věřitelé přihlásili pohledávky do určité lhůty, nemá ustanovení o následcích toho, když věřitelé vyzvání takového neposlechnou. Lze proto § 52 vykládati pouze v tom smyslu, že právo rekursu do potvrzení náleží každému účastněnému, jenž pro schválení výslovně nehlasoval. Účastněným je každý věřitel, poněvadž účinky vyrovnání dle § 53 odstavec první vyrovn. ř. se ho týkají, bez ohledu na to, zda, přihlásiv svou pohledávku a dostaviv se k roku, účastnil se jednání i činně. Byl proto rekursní soud oprávněn, by podle rekursu podaného firmou, jež je nepopřene věřitelkou, změnil usnesení krajského soudu, zastaviv vyrovnací řízení dle § 56 odstavec první ř. vyr., ke kterémuž předpisu bylo přihlédnouti z moci úřední.

Čís. 1517.

Pro řízení o návrhu nerozvedené manželky na povolení odděleného bydliště a určení výživného platí předpisy exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, R I 221/22.)

Oba nižší soudy zamítly návrh nerozvedené manželky, by jí bylo povoleno oddělené bydliště. Do usnesení rekursního soudu vznesla navrhovatelka 14. den po doručení dovolací rekurs, jež Nejvyšší soud odmítl.

D ů v o d y:

Oddělené bydliště může soud nerozvedené manželce povolit a výživné určit ovšem na základě ustanovení práva hmotného, ale pro řízení platí předpisy řádu exekučního, neboť ustanovení hmotného práva neobsahují předpisů o způsobu řízení a povolení odděleného bydliště a určení výživného jest prozatímním opatřením uvedeným v § 382 čís. 8 ex. ř., jehož se stěžovatelka sama v návrhu dovolávala. Stěžovatelka žádala za povolení odděleného bydliště a v souvislosti s tím určení výživného mimo manželské spolužití a neučinila v prvé stolici návrhu, o němž by mohlo býti rozhodováno v řízení nesporném. I ve stížnosti proti usnesení prvního soudu setrvala při návrhu na povolení odděleného bydliště a nedomáhala se manželského spolužití a sama uváděla, že podá žalobu na povolení